

K. 513/825/a

Gharél
Frang Jánoshoz.

Szár, fény, erő, és bölcséretem,
Es verek, szár, hőre lett ibletem.
Eszék, hogy bledra kerada s lau fürért
Fou szivvirághal hála éretem.
Pravad, az árshatalmú is teremtő! —

Mintamikor írtam, mondá „Segyen”
És a kétes, egybefüggő roppant chaosból
Kivált, szavára minden jabb elem...
Es lön az ég a fényes csillagokból —
Oly sok világ az éjszakai égen —
Es lön a föld, a dús kifogghatatlan,
Virág sargadt. kopár ágastelenen —
Es lön a tenger szörnyetes, telt mélye,
Mely vért, vohart, hord, siet hab kehele,
És az a hecső, srepletteleu srep gyöngyöt
Glejtve tart, mely hullamrejtéken:
Még te kifertés, ami jabb, s dicsőbb vadt,
Es égibb aggermekded s riven;
És mi keu nem is a jó magasztosok csélfja,
Kasáronostabb, égibb érrelom —
It honozeretet, égő sájo' laingja.
Mint vészt-sárkányt mondok keblemen,

Ja kälk'etnek eng hito" vilaga: —
Kälkäm! — neked, neked kövööketem! —
Strang*) vilagomat beuned salaloms
Gereketed ilo" kälk'etnem!

*) De eredeti keleti nersforma — ant igengedi,
hogy a költő, saját nevet — fogja be
az utolsó slötti sorba! —

De ha strangot szölob — más
is több híján kiakartam, sem hogy
a magamtaet seggen öda! —
Vöörallak —

u. i. Koppa utat fujnak szemem, —
más két két öta — hacsaknak tehat
a hallatlan cingá irasert! —

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADEMIA
KÖNYVTÁRA